PHỤ-NỮ DIỄN-ĐÀN

Em T. yêu-quí,

NHÂN dịp lễ Giáng-sanh của Chúa Jêsus chúng ta, chị viết thơ nầy để thăm em và có đôi lời tâm-sự ngỏ với em.

Nhớ lại buổi xưa khi chúng ta mới tin Chúa, tuổi chúng ta hãy còn nhỏ, đến những ngày lễ Giáng-sanh chúng ta cảm thấy những vui-vẻ đầm-ấm biết bao!! Bây giờ những buổi lễ nầy cũng vẫn đem lại cho ta những nỗi vui-mừng khôn xiết, nhưng từ khi lập gia-đình thì thấy có pha lộn với trách-nhiệm làm mẹ làm vợ và cả một đại gia-đình để gánh vác, chắc ở xã-hội mình không mấy chị em ta tránh khỏi. Mà điều làm cho các gia-đình kém vui phần nhiều là cảnh nàng dâu mẹ chồng! Chị không hiểu tại sao lại có nhiều chuyện đến thế, đến nỗi đi đâu ngồi đâu ở trong xã-hội mình là ta cũng nói đến những chuyện xích-mích giữa mẹ chồng với nàng dâu! Sao không hiểu người con gái đã đi lấy chồng là thuộc về nhà chồng, gia-đình chồng là gia-đình mình, như vậy mẹ chồng là mẹ mình; yêu chồng thì phải qui mẹ chồng và phải coi mẹ chồng như mẹ đẻ vậy! Còn như mẹ chồng sao không biết là con dâu mình tức là con mình, có lẽ còn qui hơn con đẻ của mình nữa, vì con gái mình đẻ ra đi lấy chồng thì không còn phải là người thiết-yếu trong gia-đình mình nữa. Bao nhiêu công-việc của gia-đình đều trút trên con dâu cả, vậy làm sao mẹ chồng không giúp-đỡ được cho con dâu một phần nào trong công-việc nặng-nề đó? Mà trái lại! chỉ thấy những hiềm-khích và buồn-thảm! Chị muốn cùng em đọc qua đoạn đầu sách Ru-tơ, chắc em cũng như chị đều phải cảm-động đến rớt nước mắt trước tình lưu-luyến của đôi mẹ chồng nàng dâu ấy. Na-ô-mi nói cùng hai dâu mình rằng:... «Cầu Đức Giê-hô-va lấy ơn đãi hai con như hai con đã đãi các người thác của chúng ta, và đã đãi chính mình ta! ... Hỡi hai con gái ta, hãy trở về đi đi ...» Ru-tơ thưa rằng: «Xin chớ nài tôi phân-rẽ mẹ; vì mẹ đi đâu tôi sẽ đi đó; mẹ ở nơi nào tôi sẽ ở nơi đó. Dân-sự của mẹ tức là dân-sự của tôi; Đức Chúa Trời của mẹ tức là Đức Chúa Trời của tôi; mẹ thác nơi nào, tôi muốn thác và được chôn nơi đó. Ví bằng có sự chi khác hơn sự chết phân-cách tôi khỏi mẹ, nguyện Đức Giê-hô-va giáng họa cho tôi!»

Chắc mẹ chồng ấy đã tỏ cho các dâu mình biết bao thân-ái và các dâu ấy đã hết sức phụng-sự mẹ chồng đến bực nào nên nỗi mới có những hi-sinh vô-cùng cao-quí như vậy.

Đó chẳng phải là gương sáng để phụ-nữ chúng ta soi chung hay sao?

Chúng ta phải bỏ hết những tính vị-kỷ, những lời ganh-đua vô-ích trong gia-đình mà thật tâm yêu nhau như mẹ con ruột thịt ngõ hầu Chúa đổ phước lành xuống cho chúng ta như Ngài đã làm cho bà Ru-tơ trở nên tổ-phụ của Đấng Cứu-Thế vậy.

Thôi thơ đã dài, hẹn em đến thơ sau, chị em mình sẽ cùng nhau bàn-luận về các vấn-đề liên-can đến giới phụ-nữ chúng ta.

Cầu Chúa ở cùng em luôn cho đến tận-thế.

Chị B.

ÂN-ĐIỂN TA ĐỦ CHO NGƯƠI RỒI